

Sygn. akt I C 753/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aleksandra Gawlas

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Tworek

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014r. na rozprawie sprawy

sprawy z powództwa **A. E.**

przeciwko K. D.

o zapłatę

oraz z powództwa wzajemnego **K. D.**

przeciwko **A. E.**

o zapłatę

1. oddała powództwo A. E. przeciwko K. D.,
2. zasądza od powoda A. E. na rzecz pozwanej K. D. kwotę 600 zł (sześćset złotych) podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zastępstwa prawnego udzielonego pozwanej K. D. przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu,
3. umarza postępowanie w sprawie z powództwa wzajemnego.

Sygn. akt I C 753/13

UZASADNIENIE

A. E. domagał się zasądzenia od K. D. kwoty 2.065,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lipca 2013r. oraz zasądzenia od pozwanej kosztów procesu. Wskazał, iż strony są właścicielami lokali stanowiących odrębne nieruchomości, usytuowanych w budynku przy ul. (...) w Z. oraz współwłaścicielami nieruchomości wspólnej. Ze względu na stan techniczny dachu budynku stanowiącego część wspólną, powód podjął decyzję o przeprowadzeniu jego remontu. Zwrócił się jednocześnie do pozwanej o wyrażenie zgody na powyższe, pomimo, że remont nie stanowił czynności przekraczającej zwykły zarząd. Pozwana wyraziła zgodę na remont, jednakże, w zamian za pokrycie części kosztów remontu zażądała od powoda zwrotu części kosztów remontu dachu przeprowadzonego przez nią w 2010r. Nie przedstawiła jednakże żadnych dowodów poniesienia wydatków z tym związanych. Powód w efekcie zlecił wykonanie remontu dachu i wypłacił wykonawcy wynagrodzenie w kwocie 25.925,70 zł. O przeprowadzeniu remontu powiadomił pisemnie pozwaną i wezwał ją do uiszczenia kwoty 7.109 zł - odpowiadającej jej udziałowi we współwłasności nieruchomości wspólnej. Jednocześnie powód poinformował pozwaną o konieczności wykonania prac wzmacniających konstrukcję dachu. Pozwana uregulowała jedynie część długu – w kwocie 4.143,70 zł. Odmawiając zapłaty pozostałej części, twierdziła, że nie była stroną umowy o remont dachu, nie została powiadomiona o

terminie sporządzenia protokołu odbioru robót remontowych, zarzuciła także brak obliczeń konstrukcyjnych i opinii rzeczoznawcy kwalifikującej konstrukcję budowlaną do dalszej eksploatacji. W związku z powyższym, wytoczenie procesu stało się, w ocenie powoda, konieczne. Kwota dochodzona pozwem stanowi natomiast różnicę pomiędzy kwotą, którą pozwana winna była uiścić tytułem przeprowadzonych prac, a kwotą, którą w istocie powodowi zapłaciła.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, obciążenie powoda kosztami postępowania oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej pełnomocnika ustanowionego z urzędu, jako, że koszty nie zostały opłacone w części, ani w całości. Podniosła, iż w jej ocenie, remont dachu przeprowadzony przez powoda stanowi czynność przekraczającą zakres zwykłego zarządu, zarówno ze względu na wielkość kosztów inwestycji, jak i jej rozmiar. Co za tym idzie, decyzja w tym przedmiocie wymagała uzyskania zgody wszystkich współwłaścicieli. Pozwana tymczasem uzależniła swoją zgodę od spełnienia dwóch warunków, tj. domagała się zwrotu poniesionych przez nią samodzielnie kosztów naprawy tzw. „małego” dachu w 2010r., a wynoszących łącznie 4.448 zł, a ponadto zwróciła się o włączenie jej jako strony inwestorskiej do umowy o roboty budowlane po to, aby mieć wpływ na wybór najkorzystniejszej oferty na remont oraz uczestniczyć w procesie odbioru prac. Powód nie uzyskał zgody pozwanej, ponieważ nie przystał na warunki przez nią wskazane. Czynność powoda, zgodnie z art. 199 k.c., była tym samym bezwzględnie nieważna, co uzasadnia żądanie oddalenia pozwu.

Jednocześnie pozwana, na wypadek uznania przez sąd orzekający w sprawie, że remont dachu przeprowadzony przez powoda stanowi czynność zwykłego zarządu, zgłosiła zarzut potrącenia względem pozwanego kwoty 953,46 zł, obejmującej część poniesionych przez nią w 2010r. kosztów naprawy dachu.

W toku postępowania pozwana, działająca osobiście, wniosła pozew wzajemny. Następnie, na rozprawie w dniu 16 maja 2014r., działająca przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu wzajemnego wraz ze zrzeczeniem się roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. E. jest wraz z L. E. na zasadzie wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej, właścicielem stanowiącego odrębną nieruchomość, lokalu użytkowego nr (...), położonego w Z. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kędzierzynie – Koźlu prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nadto, A. E. jest właścicielem lokalu nr (...), położonego w Z. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy w Kędzierzynie – Koźlu prowadzi księgę wieczystą nr (...). Z własnością lokalu użytkowego nr (...) związany jest udział wynoszący (...) części we współwłasności nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...) Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu, natomiast z własnością lokalu nr (...) udział wynoszący (...) części we współwłasności wskazanej nieruchomości.

W budynku usytuowanym przy ul. (...) w Z. znajdują się łącznie trzy lokale stanowiące odrębne nieruchomości.

K. D. jest właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) usytuowanego w budynku przy ul. (...) w Z., dla którego Sąd Rejonowy w Kędzierzynie – Koźlu prowadzi księgę wieczystą nr (...). Z własnością lokalu związany jest udział we współwłasności nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...) Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu, wynoszący (...) części.

Dowód: Odpis z kw nr (...), k. 8; odpis z kw (...), k. 9; odpis z kw nr (...), k. 96; odpis z kw nr (...), k. 98.

W 2012r. A. E. podjął decyzję dotyczącą remontu dachu budynku przy ul. (...) w Z. i zawiadomił o powyższym K. D. listem poleconym. Wskazał, że inwestycja powinna zostać przeprowadzona w przeciągu dwóch lat, zwłaszcza z uwagi na to, że dach już od kilku lat przeciekał.

Dowód: wyjaśnienia powoda, k. 138-139; wyjaśnienia pozwanej, k. 139-140.

W piśmie z dnia 12 czerwca 2013r. skierowanym do A. E., K. D. zaakceptowała konieczność przeprowadzenia remontu dachu. Podniosła jednak, że koszt inwestycji wskazany w ofercie przedstawionej jej przez powoda jest zbyt wysoki i decyzja o wyborze wykonawcy wymaga uprzedniego skonfrontowania jej z innymi ofertami. Przypomniała ponadto

powodowi, że w jego piśmie dotyczącym m.in. remontu dachu, które otrzymała 02 czerwca 2012r., mowa była o dwuletnim okresie przeprowadzenia napraw i rozłożeniu kosztów. Tymczasem, od tego czasu partycypowała już w wydatkach dotyczących nieruchomości wspólnej w kwocie 3.340,93 zł, co nadwyrężyło jej budżet. Zobowiązała się jednak zwrócić część wydatków w wysokości odpowiadającej jej udziałowi w nieruchomości wspólnej (1/3 części), pod warunkiem, że powód zwróci jej część kosztów naprawy dachu z 2010r., przedstawi dwie dodatkowe oferty dotyczące aktualnej inwestycji oraz włączy pozwaną w proces inwestycyjny, poprzez umożliwienie uczestniczenia w wyborze najkorzystniejszej oferty oraz zawarcia umowy z wykonawcą na remont dachu z jej udziałem.

W piśmie z dnia 21 czerwca 2013r. pozwana podtrzymała wyrażone w poprzednim piśmie stanowisko. Jednakże żądając uwzględnienia jej jako strony umowy dotyczącej remontu dachu, sprecyzowała, że dopiero złożenie przez nią podpisu na umowie będzie równoznaczne z wyrażeniem zgody na remont.

Dowód: pismo powoda z dnia 05.06.2013r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 10-11; pismo pozwanej z dnia 12.06.2013r., k. 12-14; pismo pozwanej z dnia 21.06.2013r., k. 15-16; pismo pozwanej z dnia 08.08.2013r., k. 27-28; wyjaśnienia pozwanej, k. 139-140.

Umową o roboty budowlane z dnia 29 czerwca 2013r. A. E. zlecił M. G. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w J., wykonanie prac budowlanych w budynku przy ul. (...) w Z., polegających na termomodernizacji dachu ze styropapy o grubości 10 cm, wykonaniu nowego pokrycia z papy o grubości 5mm wraz z wymianą rynien na nierdzewne oraz rur spustowych, zgodnie z zakresem określonym w kosztorysie stanowiącym załącznik do umowy, za wynagrodzeniem w kwocie 25.925,20 zł brutto.

A. E. wysłał K. D. do wglądu umowę z wykonawcą.

Dowód: umowa o roboty budowlane z dnia 29.06.2013r. wraz z załącznikiem, k. 17-22; faktura VAT z dnia 10.07.2013r., k. 23; faktura VAT z dnia 03.08.2013r., k. 25; wyjaśnienia powoda, k. 138-139, wyjaśnienia powoda, k. 138-139.

W trakcie prowadzenia inwestycji K. D. przebywała za granicą.

Zlecone przez A. E. prace naprawcze dachu w całości zostały wykonane.

Bezsporne.

W dniu 03 sierpnia 2013r., przy udziale A. E. – jako zamawiającego i M. G. – jako wykonawcy, sporządzony został protokół odbioru robót.

Dowód: protokół odbioru z dnia 03.08.2013r., k. 24.

K. D. wróciła do miejsca zamieszkania w dniu 04 sierpnia 2013r.

Dowód: wyjaśnienia pozwanej, k. 139-140.

A. E. poinformował pisemnie K. D. o zakończeniu inwestycji. Zażądał zwrotu części poniesionych przez siebie wydatków na remont, tj. w kwocie 7.109 zł.

Dowód: pismo powoda z dnia 06.08.2013r., k. 26; pismo pozwanej z dnia 08.08.2013r., k. 27-28.

K. D. zwróciła A. E. kwotę 4.143,70 zł.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. E. przeciwko K. D. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W kontekście żądania określonego pozwem, istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy remont dachu w budynku przy ul. (...) w Z., stanowił jedynie czynność dokonaną w ramach zwykłego zarządu nieruchomością wspólną - jak twierdził powód- czy też - co z kolei podkreślała pozwana - obejmował działania o charakterze przekraczającym zwykły zarząd, wymagające dla swej ważności zgody wszystkich współwłaścicieli. Kwestia ta miała decydujące znaczenie dla oceny zasadności obciążenia pozwanej kosztami tego remontu w części odpowiadającej jej udziałowi w nieruchomości wspólnej.

Oceny charakteru opisanej czynności, należało dokonać przez pryzmat przepisu art. 199 i nast. k.c. Należy bowiem wskazać, że zgodnie art. 19 ustawy o własności lokali, jeśli liczba lokali wyodrębnionych i niewyodrębnionych nie jest większa niż siedem, co niewątpliwie ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, do zarządu nieruchomością wspólną mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego i kodeksu postępowania cywilnego o współwłasności.

Przepis art. 200 k.c. stanowi, że każdy ze współwłaścicieli jest obowiązany do współdziałania w zarządzie rzeczą wspólną. Zgodnie zaś z treścią art. 201 k.c., do czynności zwykłego zarządu rzeczą wspólną potrzebna jest zgoda większości współwłaścicieli. W braku takiej zgody każdy ze współwłaścicieli może żądać upoważnienia sądowego do dokonania czynności. Z kolei, w świetle art. 199 k.c., do rozporządzania rzeczą wspólną oraz do innych czynności, które przekraczają zakres zwykłego zarządu, potrzebna jest zgoda wszystkich współwłaścicieli. W braku takiej zgody współwłaściciele, których udziały wynoszą co najmniej połowę, mogą żądać rozstrzygnięcia przez sąd, który orzeknie mając na względzie cel zamierzonej czynności oraz interesy wszystkich współwłaścicieli.

Wskazać należy, że nie istnieje ustawowa definicja czynności zwykłego zarządu oraz czynności przekraczających zwykły zarząd, wobec czego ich skatalogowanie nie jest możliwe. W literaturze przedmiotu zgodnie podkreśla się, że charakter tych pojęć jest względny i ich kwalifikacja wymaga wszechstronnej analizy okoliczności faktycznych sprawy. W uchwale z dnia 19 kwietnia 2002r., sygn. akt: III CZP 18/02, Sąd Najwyższy wskazał, że do czynności zwykłego zarządu zalicza się wszelkie czynności mające na celu utrzymanie rzeczy w dotychczasowym stanie oraz zarządzanie nią dla umożliwienia korzystania z niej i pobierania pożytków. Czynnościami zwykłego zarządu są zatem czynności polegające na załatwianiu spraw związanych z normalną eksploatacją rzeczy, drobnymi naprawami, konserwacją, administracją oraz szeroko rozumianą ochroną w postaci różnych czynności zachowawczych (por. Uliasz Marcin Przegląd Sądowy 2004/4/75; Stanisław Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe, wydanie 7, s. 264). Nie budzi przy tym wątpliwości, iż nie mogą to być czynności pociągające za sobą nadmierne koszty. Natomiast za czynności, które nie mieszczą się w kategorii zwykłego zarządu, uznane zostały przykładowo: przebudowa elewacji (wyrok NSA – Ośrodek Zamiejskowy w Poznaniu z 22 marca 2002r., sygn. akt II SA/Po 1874/00), przebudowa i modernizacja poddasza (wyrok NSA – Ośrodek Zamiejskowy w Poznaniu z 1 lutego 2002r., II SA/Po 1876/00), wykorzystanie komina w celu włączenia pieca gazowego centralnego ogrzewania do przewodu spalinowego (wyrok NSA – Ośrodek Zamiejskowy w S.z 23 sierpnia 2000r., sygn. akt SA/Sz 687/99). Kryterium pomocniczym w omawianym zakresie może być również przykładowy katalog czynności przekraczających zwykły zarząd zawarty w art. 22 ust. 3 ustawy o własności lokali. Takimi czynnościami są w szczególności: 1) ustalenie wynagrodzenia zarządu lub zarządcy nieruchomości wspólnej, 2) przyjęcie rocznego planu gospodarczego, 3) ustalenie wysokości opłat na pokrycie kosztów zarządu, 4) zmiana przeznaczenia części nieruchomości wspólnej, 5) udzielenie zgody na nadbudowę lub przebudowę nieruchomości wspólnej, na ustanowienie odrębnej własności lokalu powstałego w następstwie nadbudowy lub przebudowy i rozporządzenie tym lokalem oraz na zmianę wysokości udziałów w następstwie powstania odrębnej własności lokalu nadbudowanego lub przebudowanego, 5a) udzielenie zgody na zmianę wysokości udziałów we współwłasności nieruchomości wspólnej, 6) dokonanie podziału nieruchomości wspólnej, 6a) nabycie nieruchomości, 7) wytoczenie powództwa, o którym mowa w art. 16, 8) ustalenie, w wypadkach nieuregulowanych przepisami, części kosztów związanych z eksploatacją urządzeń lub części budynku służących zarówno do użytku poszczególnych właścicieli lokali, jak i do wspólnego użytku właścicieli co najmniej dwóch lokali, które zaliczane będą do kosztów zarządu nieruchomością wspólną, 9) udzielenie zgody na podział nieruchomości gruntowej zabudowanej więcej niż jednym budynkiem mieszkalnym i związane z tym zmiany udziałów

w nieruchomości wspólnej oraz ustalenie wysokości udziałów w nowo powstałych, odrębnych nieruchomościach wspólnych, 10) określenie zakresu i sposobu prowadzenia przez zarząd lub zarządcę, któremu zarząd nieruchomością wspólną powierzono w sposób określony w art. 18 ust. 1, ewidencji pozaksięgowej kosztów zarządu nieruchomością wspólną, zaliczek uiszczanych na pokrycie tych kosztów, a także rozliczeń z innych tytułów na rzecz nieruchomości wspólnej.

Analiza przywołanej argumentacji, jak regulacji ustawy o własności lokali, prowadzi do wniosku, że intencją ustawodawcy było zaliczenie do czynności przekraczających zwykły zarząd takich czynności, które niosą za sobą najbardziej doniosłe skutki. Niewątpliwie, remont nieruchomości, w okolicznościach konkretnej sprawy mógłby stanowić jedynie czynność zachowawczą. Taki charakter można przypisać jednak wyłącznie czynnościom, których wykonanie jest pilne, z uwagi na istniejące bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia ludzi czy bezpieczeństwa konstrukcji budynku, bądź które są niezbędne dla zabezpieczenia podstawowych potrzeb zamieszkujących nieruchomość osób. Natomiast z pewnością te czynności, które nie mieszczą się w bieżącym gospodarowaniu rzeczą, jej zwykłej eksploatacji i utrzymaniu w stanie niepogorszonym w ramach aktualnego przeznaczenia rzeczy, a powodują nadzwyczajne wydatki, stanowią czynność przekraczającą zwykły zarząd.

W ocenie sądu I instancji, remont pokrycia dachu przeprowadzony z inicjatywy powoda, nie wchodzi w zakres pojęcia czynności zwykłego zarządu. W tej mierze sąd podziela argumentację strony pozwanej, że w realiach niniejszej sprawy zakwalifikowaniu remontu jako czynności zachowawczej stoi na przeszkodzie jego rozmiar oraz koszt. W sprawie bezspornym było, że powód planował przeprowadzenie gruntownego remontu dachu od dłuższego czasu, co zakomunikował pozwanej już dwa lata przed przystąpieniem do realizacji zamierzenia. Już sam ten fakt świadczy o tym, że inwestycja wiązała się ze znacznymi nakładami finansowymi i wymagała przygotowania. Jednocześnie było to pierwsze poważne przedsięwzięcie stron w tym zakresie, jedynie w 2004r. współwłaściciele dokonali niewielkiej naprawy dachu. Z materiału dowodowego zebranego w sprawie nie wynika jednocześnie, że stan techniczny dachu wymagał natychmiastowej interwencji (zagrożenie życia lub zdrowia czy też inne bezpośrednie niebezpieczeństwo). Z tych też względów, zdaniem sądu I instancji, wykonanie prac remontowych w budynku przy ul. (...) w Z., polegających na termomodernizacji dachu ze styropapy o grubości 10 cm, wykonaniu nowego pokrycia z papy o grubości 5mm wraz z wymianą rynien na nierdzewne oraz rur spustowych, za wynagrodzeniem w kwocie 25.925,20 zł brutto, z uwagi na ich nadzwyczajny, a zarazem niewymagający podjęcia niezwłocznych działań charakter, stanowił czynność przekraczającą zwykły zarząd rzeczą, a tym samym wymagającą zgody wszystkich współwłaścicieli.

Zdaniem sądu, powód nie zdołał jednakże wykazać, że uzyskał zgodę pozwanej na dokonanie remontu dachu, w rozumieniu art. 199 k.c. Wbrew twierdzeniom pozwu, o wyrażeniu przez pozwaną zgody na przeprowadzenie inwestycji nie świadczy treść korespondencji prowadzonej pomiędzy stronami. W wyroku z 3 lipca 2003 r., sygn. akt IV SA 4069/01, Naczelny Sąd Administracyjny wyraził zasługujące na pełną aprobatę zapatrywanie, zgodnie z którym zgoda współwłaścicieli na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu musi być niewątpliwa. Tymczasem z pism pozwanej z dnia 12 czerwca 2013r. i 21 czerwca 2013r. skierowanych do powoda, jak i z treści wyjaśnień pozwanej, jednoznacznie wynika, że zgoda na przeprowadzenie remontu była warunkowa. Pozwana żądała mianowicie dopuszczenia jej do procesów decyzyjnych dotyczących inwestycji. Chciała być również stroną umowy z wykonawcą i uczestniczyć w odbiorze prac. Domagała się wreszcie rozliczenia z przeprowadzonej przez nią naprawy tzw. „małego” dachu w 2010r. Co jednak najistotniejsze, pozwana wyraźnie zanegowała wysokość kosztów remontu zaproponowanych przez powoda. Tym samym, nieuprawnione jest wnioskowanie strony powodowej, że skoro w pismach z dnia 12 czerwca 2013r. i 21 czerwca 2013r. pozwana wyraziła ogólną aprobatę co do konieczności przeprowadzenia remontu dachu, to było to jednoznaczne z przyzwoleniem na dokonanie inwestycji zgodnie z wizją powoda. Zresztą, przesłuchiwana w charakterze strony K. D. w sposób klarowny wyjaśniła, że nie kwestionowała konieczności przeprowadzenia remontu, ale jego koszt był dla niej zbyt wysoki. Stanowisko pozwanej było tym samym jednoznaczne z brakiem zgody. Powód w efekcie narzucił pozwanej zarówno zakres, jak i wartość inwestycji.

Skoro tak, przyjęć należało, że umowa zawarta przez powoda na remont dachu nieruchomości wspólnej, dotknięta była bezwzględnie nieważnością. Nie zmienia tego okoliczność, że pozwana po zakończeniu inwestycji zwróciła powodowi część kosztów. Podkreślenia bowiem wymaga, że nieważnej czynności prawnej nie można konwalidować, np. w

drodze późniejszego potwierdzenia przez innych współwłaścicieli. Ewentualne skutki takich czynności mogą powstać jedynie w granicach ochrony osób trzecich działających w dobrej wierze - art. 169 k.c., art. 170 k.c. czy art. 5, art. 9 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1994r., sygn. II CRN 53/94, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 lutego 2006r., sygn. I ACa 829/05). Jedyną możliwością jest wobec tego zastąpienie brakującej zgody większości upoważnieniem sądowym. Orzeczenie sądu będzie stanowiło następnie podstawę do dochodzenia zwrotu części poniesionych nakładów od innych uczestników postępowania (współwłaścicieli). W realiach rozpoznawanej sprawy powód nie skorzystał z przysługujących mu w tej mierze uprawnień, wobec czego żądanie od pozwanej, aby partycypowała w kosztach przeprowadzonego remontu dachu, pozbawione jest podstawy prawnej. Pozwana zasadnie zatem odmówiła zapłaty.

W takim stanie rzeczy, roszczenie określone w pozwie uznać należało za bezpodstawne, jako wynikające z nieważnej umowy.

Sąd jednocześnie oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków J. D. i W. D.. Wskazane osoby miały zeznawać na okoliczność remontu dachu przeprowadzonego przez pozwaną w 2010r., objętą zarzutem potrącenia. Wobec nieuwzględnienia żądania pozwu, pozostawał on jednak poza zainteresowaniem sądu.

O kosztach w sprawie z powództwa A. E. przeciwko K. D. orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na zasądzoną kwotę 600 zł składało się wynagrodzenie radcy prawnego ustanowionego z urzędu podwyższone o stawkę podatku od towarów i usług, ustalone na podstawie §6 pkt 3 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Umorzenie postępowania w sprawie z powództwa wzajemnego K. D. przeciwko A. E. uzasadnia przepis art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c.

Biorąc pod rozwagę poczynione ustalenia faktyczne, treść przywołanych przepisów prawa oraz przeprowadzone rozważania należało orzec jak w sentencji wyroku.